

Uriașul?

Pip trăia în Pădurea Naivilor, alături de celelalte viețuitoare. Pip era un băiețel vesel și curajos.

În fiecare dimineață primea ziarul abia ieșit din tipografia ciocănititorilor. I-l aducea un iepuraș sprinten. Ziarul era atât de gros, încât puteai să zici că e un roman, nu un ziar.

Era atât de gros fiindcă ciocănititorile îl umpleau cu tot felul de știri **naive**. De exemplu: „Un alun a crescut în aluniș“. Păi, unde să crească alunul?

Sau „Ursul promite că n-o să mai mănânce mere“. Ehe! Cine să-l creadă pe urs? Asta promite în fiecare an.

Dar, într-o dimineață, când citea ziarul CIOCOGRAF, o știre îi atrase atenția lui Pip.

„URIAȘ LA MARGINEA PĂDURII“.

Despre ce uriaș e vorba? Cine a văzut uriașul?

Am uitat!

Pentru că uriașul avea șireturile dezlegate la bocanci, doi lupi reușiră să le lege între ele. Așa că uriașul se împiedică, se dezechilibrează și căzu în fund.

Buuummm! Pădurea se cutremură.

– L-au oprit! L-au oprit! dădură de veste ciocăniturile.

Pip veni în grabă. I se sui pe genunchi uriașului și-ncepu să-l studieze. Avea ochii mari și arăta destul de speriat. Pe cap avea o șapcă uriașă, cu **cozorocul** întors la ceafă. De sub șapcă nu ieșea niciun fir de păr.

– Eu sunt Pip. Tu cine ești?

– Cine sunt? Cine sunt? Asta mă întreb și eu, se văicări uriașul.

– Ești uriaș. Cum de-ai crescut atât de mare?

– Am uitat!

– Și numele tău l-ai uitat?

– L-am uitat!

Uriașul dădu să se ridice, dar Pip îl opri.

– Stai puțin! Pașii tăi sunt dăunători pădurii. Rup copaci și sperie animalele din culcușuri. Ai puțină răbdare, poate reușim să te facem să-ți amintești...

Ursul se scărpină după ceafă:

– Dacă nu-și amintește, noi cum o să-l numim?

– Uitașul o să-i zicem, dragă! îl repezi vulpea. Nu vezi că a uitat tot?

Uitașul Uriașul!

Pip se hotărî să-l învețe părțile corpului. Sări pe mâna lui.

- Aceasta este mâna!
- Mâna, da! repetă uriașul.
- Aceasta este bărbia! îi zise, cățărându-se pe bărbia ieșită-n afară.
- Bărbia, da! repetă uriașul.

Apoi: Nasul! Nasul, da! Ochii! Ochii, da!
– Dar știi că e arătos, șopti vulpea, făcându-i cu ochiul bursucului.
– Este, dar e maaree, e prea mare! răspunse bursucul. Și e și uitaș,
mai mult decât uriaș.

Apoi Pip ajunse pe fruntea uriașului.

- Dar șapca asta de ce o ții pe cap?
- Am uitat!

Atunci Pip strigă către un stol de mierle:

- Ia, scoateți-i șapca, fetelor!

Și păsările traseră cu putere de șapcă, iar când capul uriașului se dezgoli...